Hồi thứ ba mươi lăm
Chung hậu khuyên quy thuận
Tiết Côn túng thế giả hàng

Nghĩ rồi hai tay làm bộ run rẩy, chém bậy một đao, quày ngựa chạy mùa như gió. Tiết Côn tưởng Chung hậu đuổi sức chạy thật, bèn giục ngựa rượt theo. Nguyên con thần mã của Chung hậu chậy đã hay, mà con Bát ngọc mã của chúng Tiết Côn chạy cũng giỏi.

Chung hậu nghe tiếng lạc ngựa gần tới, liền lấy dây Khổn Tiên thằng ném lên trên không và niệm chú lầm thầm, giây phút có mây trắng chớp bủa tứ giăng. Tiết Côn không biết là vật gì, kế chân tay đều bị trói, vật nhào xuống ngựa cả mình đều mê sảng. Chung hậu khi ấy lướt tới cầm đao kề ngang cổ Tiết Côn kêu và hỏi rằng:

– Sơn tặc còn khoe tài ỷ sức nữa thôi?

Giây phút Tiết Côn tỉnh lại mở mắt ra thấy Chung hậu thì nói rằng:

– Bớ con xú phụ! Kẻ trượng phu ở đời làm cho minh minh bạch bạch, sống cũng không mừng, chết cũng chẳng sợ, nay mày đã dùng yêu thuật mà bắt tao, có giết thì giết đi, chớ để làm gì mà đợi đó.

Chung hậu nói:

– Mạng mi sống chết trong tay ta, nếu mi muốn chết thì một đao đã rồi đời, song ta e người còn oán trách, thôi, ngươi phải cải tà quy chính theo ta cùng đầu phục vua Tề, trước là ấm tử phong thê, sau lại lưu phương thiên tử, chẳng hơn là ở miền sơn trại, cứ làm ăn cướp cả đời mà tốt gì?

Tiết Côn nghe nói hội ý gật đầu bèn nói rằng:

– Xin thủng thẳng để cho ta còn nghĩ lại rồi phân trần.

Chung hậu khi ấy bèn đứng giang ra một bên, bốn tên đầu mục và bọn lâu la ngó thấy chủ trại mình bị trói thảy đều hoảng kinh áp ra một lượt mà vây đánh Chung hậu. Quân Ngự lâm bên Tề cũng xốc vào trợ lực, hai bên đương lúc hỗn chiến, quân lâu la thừa thế đến giật Tiết Côn mà đem về trại. Còn Chung hậu mắc rượt theo bốn tên đầu mục, chừng trở lại thì không thấy Tiết Côn bèn thu binh về dinh an nghỉ.

Nói về quân lâu la khi khiệng đặt Tiết Côn đem về sơn trại, xúm lấy dao cắt dây trói, cắt cứa giây lâu đâu cũng còn ý đó. Tiết Côn mới nói với bốn tên đầu mục rằng:

– Ta vẫn nghe muốn phá đổ yêu pháp thì phải dùng máu chó mực mới được xong.

Quân lâu la vâng lệnh lật đật đi kiếm chó mực cắt cổ lấy máu trâu phết cùng mình, rất đỗi hôi tanh, mà mở cũng không được. khi bọn lâu la đã hết phương cứu giải, bèn mắng chửi Chung hậu om sòm, kế thấy trời đã hoàng hôn, quân lâu la dọn bày một tiệc rượu.

Tiết Côn mới uống vào được vài chén, bống thấy nhức ngứa cùng mình, ngồi đã không yên mà nằm cũng không an chỗ. Tiết Côn đành sinh ra một chước dặn dò đầu mục chờ đến sáng mai, sắp đặt hai ngàn người trong mình giấu những đồ bính khí, kéo xuống dinh Tề năn nỉ cầu xin giải thoát tiên thằng, phải y kế thi hành, chớ có sợ lâu.

Còn Chung hậu khi thu binh về dinh đã được môt đêm, rạng ngày thăng trường, phân cắt tam quân như vầy: Tam viên dõng tướng mỗi người lãnh một ngàn binh, mai phục bốn hướng, chờ có hiệu pháo, áp ra vây đánh cùng cường đồ, lại truyền quân giữ gìn dinh cho nghiêm ngặt, hễ có sơn tặc tới thì chỉ cho một mình Tiết Côn vào ra mắt thôi. Còn như ở ngoài thấy quân giặc động tịnh thế nào, thì phát pháo cho mau và đồng lực trừ loài Tiết khấu.

Các tướng đều vâng lệnh cúi đầu, ai lo theo bổn phận nấy. Xếp đặt sau trước vừa xong, quả thấy Triệt Long tặc kéo xuống một tốp lâu la, tay cầm cờ đầu hàng, lướt tới dinh Tề quỳ mọp. Quân giữ dinh vào tâu lại. Chung nương nương truyền chỉ cho vào. Tiết Côn cả mừng lấy làm đắc kế. Kế đó bốn tên đầu mục đỡ Tiết Côn vào trướng Huỳnh la trường quỳ xuông tâu rằng:

– Sơn tặc là Tiết Côn xin cải tà quy chính, muôn trông vào Quốc mẫu, xin khoan giải tiên thằng.

Chung hậu đã biết kế trá hàng, thấy mặt Tiết Côn liền cười chúm chím và kêu Tiết Côn nói rằng:

– Nếu mi dốc long quy thuận, phải thế thốt làm sao ta mới tin.

Tiết Côn túng thế phải nói dối rằng:

– Muôn tâu Quốc mẫu như ngày sau tôi có trở lòng phản trắc, thì chạy vào trong tòng lâm lãnh mang tai.

Chung quốc mẫu nghe thì đã rõ lừa dối, nhưng nghĩ mình tinh thông pháp thuật, dầu Tiết Côn có trăm lòng phản nghịch đi chăng nữa thì cũng không nao núng. Nghĩ rồi bèn niệm châm ngôn, mở tiên thằng cho Tiết Côn.

Tiết Côn được thả cả mừng, đứng dậy ngó bốn bên không ai, thì miệng kêu mắng xú phụ om sòm, còn chân thì bước lìa ra khỏi cửa. Kế sẵn có quân lâu la tiếp ứng, liền cầm thương lên ngựa đánh trước. Chung hậu cũng lên ngựa vung đao rượt theo, đuổi Tiết Côn ra khỏi cửa dinh, bọn lâu la áp lại phủ vây tứ phía.

Chung hậu một mình tả xung hữu đột, thoát ra trùng vây, quân giữ dinh thấy vậy mới hay, phát pháo lên làm lệnh, bốn hướng phục binh áp đánh, giết quân lâu la thây nằm

đầy đất, máu chảy đỏ bờ. Tiết Côn liệu thế khó đương cự, bèn đánh phá một huyết lộ mà chạy.

Khi Tiết Côn chạy khỏi được chừng mười dặm, day đầu ngó lại, thấy đạo binh mình còn hai trăm lâu la theo sau. Đang lúc than thở bỗng thấy Chung hậu cưỡi ngựa đến đón trước đầu. Tiết Côn thất kinh đánh nhau hơn ba trăm hiệp.

Chung hậu bèn trá bại, quất ngựa buông cương, Tiết Côn tưởng thật, có lòng mừng, liền giục ngựa rượt theo. Chung hậu thình lình động niệm chân ngôn, hóa ra một rừng tòng rất ư là u nhã, chim kêu vượn hú, gió thổi thông reo.

Tiết Côn ngó thấy Chung hậu vào rừng ấy thì cũng rượt theo khi đến chỗ rậm kia Chung hậu liền biến mất, Tiết Côn ngẩn ngơ giữa rừng, bỗng thấy hai bên có hai cây tòng ngã xuống một lượt đè mình chặt cứng.

Tiết Côn khi ấy la ré om sòn, rồi mới nghĩ rằng: Người sinh hết nết trăm thì thì chết hết trăm tật, có người chết chém chết đâm, có kẻ chết trói chết bệnh, nhưng cũng được chữ sinh thuận tử an, còn ta nay chết nơi tòng lâm này, thật là tức tối lắm! Nghĩ rồi lại khóc, phút đâu trận gió thổi qua, đá bay cây ngã, trong rừng nhảy ra một con cọp, nhăn răng múa vuốt, làm bộ rất dữ dằn, dường như muốn tới ăn thịt Tiết Côn vậy. Khi ấy Tiết Côn nói:

– Bớ con nghiệt xúc, như mạng ta tới số rồi thì tới ăn đi, chẳng nên nhảy nhót làm gì cho ta kinh hãi.

Nói vừa dứt lời xảy nghe nhạc chuông ngựa kêu vang, giấy phút Chung hậu đã đến trước mặt kêu và hỏi rằng:

– Sơn tặc, sao ngươi còn nằm đó, không lên ngựa đánh với ta ít trăm hiệp nữa chơi?

Tiết Côn nghe hỏi đáp rằng:

– Ta nay bị khốn nơi cội tòng, cử động không nổi, như đó chẳng có dung tình, chém giết chi mặc lòng, chớ có nói nhiều lời xóc óc.

Chung hậu cười và nói rằng:

– Cũng bởi mi nói liều nên mạng họa khi không. Mi thề: Như sau này có phản lòng, thì bị cây tòng đè chết, quỷ thần đã phán xét, mi khó lẽ dối trời, như bây giờ mi có nghe lời thì phải chân tâm quy phục.

Tiết Côn nói:

– Muôn ơn Quốc mẫu rộng lượng tha thứ, tôi chẳng dám sai ngoa, quyết một lòng ưng thuận.

Chung hậu nói:

– Không được buông trôi, phải thề chắc lời mới được.

Tiết Côn nói:

– Xin quỷ thần chứng giám, cầu trời Phật chứng trị, nếu sau lòng tôi có sai đi, phải bị chết trầm nơi đáy biển.

Chung hậu đã hả dạ, nhưng phải thứ tha bèn bảo Tiết Côn nhắm mắt chớ có mở ra, rồi niệm ít câu chú lầm thầm, lúc thì núi tòng biến mất, Tiết Côn mở mắt ra xem, thấy một khoảng đồng trống đất bằng, không thấy có một cây tòng nào hết, thương mã cũng y nguyên.

Tiết Côn bèn nghĩ thầm rằng: "Như vậy con xú phụ dùng yêu thuật mà làm khốn hại mình, chớ chẳng phải tòng lâm, cũng không phải mãnh hổ nào tới đây. Thật lòng ta không phục quyết sinh tử một phen này."

Nghĩ rồi lại cầm thương múa đánh. Chung hậu nói rằng:

– Phen này là hai lượt, mi thề dối với ta, gớm thay phản phúc lòng tà, giận bây mang lòng phản nghịch.

Chung hậu nói rồi lướt đánh. Tiết Côn đưa thương ngăn trở, dánh hơn hai mươi hiệp, Chung hậu giả thua nữa, giục ngựa chạy vòng ra phía sau núi, Tiết Côn thấy vậy cười ngất nói rằng:

– Nhục huyền hổ khẩu, đố chạy đâu cho khỏi tay ta, Triệt Long vốn chỗ núi nhà, xú phụ hẳn đã tới số.

Tiết Côn lấy làm đắc kế, buông ngựa đuổi theo. Chung hậu liền niệm lục giáp linh thần, tức thì đất bằng hóa ra biển lớn, trước mắt nước dồi sóng dợn, đầy tai đánh bủa ầm ầm, nào hay Chung hậu lập tâm, để cho Tiết Côn đuổi theo.

Khi Chung hậu tới nới bãi biển, giả buông lời kêu réo chân trời, Tiết Côn giục ngựa đến nơi, nghe hết mấy lời than của Chung hậu. Chung hậu khi ấy giả liều mình nhảy xuống nước người và ngựa nổi linh đinh, Tiết Côn cũng quyết chẳng dung tình, cũng nhảy ào xuống sông cầm cho được, Chung hậu thấy Tiết Côn đã nhào xuông biển, mới nổi lên mặt nước kêu hỏi rằng:

– Bớ thằng sơn tặc mày quyết bắt cho được ta hay sao?

Nói rồi đánh ngựa một roi, chạy lên khỏi mặt biển, miệng thì hô niệm thần chú, đòi Thổ địa ở Triệt Long sơn bảo hóa ra một ông đạo già, chèo thuyền đi câu giữa biển.

Tiết Côn thấy Chung hậu đã mất, thì nổi giận căm gan, ngặt vì hết kế liệu toan nên phải cắn răng mà chịu. Tiết Côn đang lúc nguy cấp, lại bị nước dầm sóng bủa, may đâu xem thấy có ngư ông. Tiết Côn hết sức mừng lòng, cả tiếng kêu xin cứu mạng. Ngư ông nghe kêu bèn chèo thuyền bay tới hỏi rằng:

– Chẳng hay tướng quân tên họ là chi vì làm sao mà bị chìm nổi giữa biển này, xin người hãy bảy tỏ khúc nội, thì tôi mới chịu.

Tiết Côn đáp rằng:

– Chẳng giấu chi lão phu, tôi thật là Tiết Côn trại chủ, ở núi Triệt Long vì đánh với Tề quân, lầm tay Chung Vô Diệm, hóa ra sóng biển toan hại tôi, may có ông đi qua đây xin người ra ân cứu giúp, rồi bạc tiền sẽ thù tạ, cho chẳng thiếu chi.

Ngư ông nói:

– Việc cứu này rất dễ, tướng quân chớ lo chi, hiềm vì thuyền nhỏ như mo, chở cả ngựa cả người không được, xin đó đừng quản ngại, bỏ ngựa lại mới xong.

Tiết Côn nói:

– Ngựa này trong đời ít có, tên kêu là Bát sơn ngọc, sức đi ngàn dặm trong một giờ, lâu nay trăm trận đều nhờ có nó, như bây giờ mà bỏ lại thì thật thương tiếc vô hồi.

Ngư ông nói:

– Nếu tướng quân không chịu bỏ ngựa, ta đâu dễ để hại tới ta sao?

Nói rồi quay thuyền chèo đi, Tiết Côn kêu la lắm, mới trở lại. Tiết Côn khi ấy cực chẳng đã phải để con ngựa lại biển sâu, rồi lội leo lên thuyền ngó chừng con ngựa, thấy nhào lên hụp xuống thì nát ruột héo gan! Còn ngư ông chèo đi một đỗi mới đòi tiền mướn. Tiết Côn đáp răng:

– Tôi chẳng phải khách thương mà sẵn có tiền bỏ túi, để chúng tôi về sơn trại bao nhiêu tôi sẽ đền ơn.

Ngư ông nói:

– Như tướng quân không có tiền bây giờ thì phải thế đồ thế đạc, bằng không điều ấy, ắt phải xuống khỏi thuyền, chứ ngồi một mình cũng không được.

Tiết Côn nói:

– Ngư ông sao bức tôi cho thái quá, thật trong mình chẳng có vật chi còn những thương giáp bộ tùy đề phòng khi hoạn nạn mà thôi.

Ngư ông cả giận mà nói rằng:

– Mày là đồ nghịch đảng, sao không biết trả ân, bạc tiền chẳng có một phân, thương giáp cũng không chịu thế, thôi xuống phứt cho khỏi thuyền, để thuyền không lão đi kiếm cá.

Tiết Côn thái quá nổi nóng một khi rút gươm ra toan chém. Ngư ông thấy vậy nhảy xuống biển tức thì. Khi ấy Tiết Côn xem ngó tứ bề thấy mênh mông trời biển. Giây lát ngư ông lại nổi lên, mắng chửi Tiết Côn om sòm, rồi hụp lên hụp xuống ba bốn lần, chìm đi mất.

Thình lình rời nổi dông tố, sóng dập thuyền hư, Tiết Côn lật đật cởi đồ xiêm giáp ra mà xảm trét, nhưng mà bị sóng lớn quá, xảm mấy cũng không rồi, nước vô đầy thuyền ngập sạp. Tiết Côn hết sức phải thôi, vịn lấy thuyền mà rồi than thở.

Khi ấy Tiết Côn van vái chín phương Trời mươi phương Phật và cầu cùng chư vị thánh thần, xin cho biển lặng sóng êm, thoát khỏi mồm tôm miệng cá, trở về núi làm chay khánh hạ, cùng lập đền đài bái tụng thần ân.

Đương khi van vái xa gần, bỗng nghe tiếng đồng la nổi chập. Tiết Côn bèn ngó lại, thấy có chiếc quan thuyền chèo gần tới, có treo cặp lồng đèn vẽ phượng, rõ ràng một chiếc thuyền rồng, quân gia hầu hạ rất đông, khi tới sắp bày tề chỉnh. Tiết Côn cả mừng, kêu mà nói rằng:

– Bớ thuyền quan gia! Xin tới đây cứu mạng.

Quân thủy thủ nghe kêu bèn chèo thuyền ghé lại cho Tiết Côn bước qua, rồi hỏi rằng:

– Ngươi hà có gì lại bị ở đây mà kêu cứu mạng? Bộ thằng này mặt phản hãy quỳ tới gần đây, để ta tâu với nương nương hay, còn ngài dậy lẽ nào cho biết.

Tiết Côn khi đó quỳ lạy trước mũi thuyền, chờ cho quân vào phi báo. Giây phút cung nga hai bên đứng dẹp, bước ra một vị phu nhân kêu hỏi rằng:

– Bớ thằng kia! Làm gì mà cúi đầu như vậy?

Tiết Côn nghe kêu hỏi bèn ngửa mặt ngó lên thấy diện mạo một vị phu nhân dữ dằn, thì đã biết là Chung quốc mẫu, miệng tuy há mà chẳng ra lời, mắt nhìn sững, lặng thinh không nháy. Chung hậu khi ấy kêu và nói rằng:

– Bớ Tiết Kế Nguyên! Mi tới đây có việc gì? Sao không trở về sơn trại?

Tiết Côn nghe nói tức giận ứa gan, mà chẳng dám trổ hình cứ cúi đầu giả lạy lia lại mà thưa rằng:

– Trăm lay Quốc mẫu, xin mở lượng hải hà thứ tha cho tiểu bối, tôi cam chịu tội, muôn thác đã dư.

Chung hậu nói:

– Mày là thằng phản phúc, nếu cứu mày cũng đã uổng công, mày mà ra được khỏ vòng thì cứ việc giở theo thói cũ.

Tiết Côn khi ấy thề thốt hết lời.

– Như ngày sau có đổi dời, muôn kiếp trầm luân nơi đáy biển.

Chung hậu cũng biết Tiết Côn còn phản nữa, nhưng vì quan dĩ đắc, nhất tướng nan cầu, nên phải dằn lòng làm cho Tiết Côn tâm phục. Suy nghĩ xong rồi, bèn kêu Tiết Côn mà nói rằng:

– Như mày đã chính tâm quy thuận thì ta sẽ cứu nể tàn sinh, vậy phải nhắm mắt chờ xem, để ai gia tác pháp.

Tiết Côn vâng mệnh nhắm mắt lại rồi. Chung hậu tay cầm cây bảo kiếm niệm châm ngôn liền thấy một khoảng đồng bằng, chẳng có sông biển chi hết. Tiết Côn mở mắt ngó

cùng, thấy ngựa còn ăn cỏ trên núi, khôi giáp đều treo bên rừng nhỏng nhảnh, còn mình thì ngồi trong quách nhỏ ở tại nơi gò mã đất.

Tiết Côn khi ấy đứng dậy giả cúi đầu lạy tạ ơn, rồi đi lấy thương mà mặc vào xong xuôi, bèn đứng ngậm ngùi suy nghĩ một hồi, rồi nhảy lên ngựa cầm thương giục tới, cả kêu xú phụ mà hỏi rằng:

– Sao ngươi dùng thuật hại ta?

Chung hậu thấy vậy thì cười và nói:

– Ta biết mày là đồ phản nghịch, tha giết mi đã mấy lần sao mi chẳng biết ăn năn, mà cải tà quy chính?

Tiết Côn nói:

– Như ngươi muốn ta quy thuận thì chờ kiếp khác sẽ hay, chừng nào vua Thập diện diêm vương bảo ta thì mới chịu, chớ bây giờ ở trên dương thế ta đâu phục Tề bang.

Chung hậu cả giận, vung đao đâm tới. Tiết Côn cũng múa côn đâm nhầu, lại đánh hơn ba trăm hiệp dư nữa. Chung hậu cũng bỏ chạy.

Tiết Côn dừng ngựa lại nghĩ rằng: “Con xú phụ trá bại, toan làm khốn hại mình, chẳng theo nó làm gì, vậy phải trở về lo kế khác.”